

განგება
წმიდისა დიდისა მოწამისა
აბო ტფილელისა
თუესა იანვრის 8-სა

დიდ მწუხრსა ზელა

ვკვალობთ **ნეტარ-არს კაცსა, I აღსავალსა.**

უფალო დაღად-ვყავსა ზელა

დასდებელი დღესასწაულისა, მუხლი 3

თქმული იოანე ქონქოზისძისა, კმა 4

დაბბადებელი დაბადებულთაჲ ღმერთი, გარემუქწერელი და მიუწვდომელი უხილავი გამოუთქმელი, რომელმან სიბრძნით დაჰბადა და შექმნა წყალთაგან ქუეყანაჲ ესე ძალითურთ და სამყაროჲ, და გამოაბრწყინვა მას შინა ნათელი ესე მცნინვარებისა მზისაჲ და კაცთა მიჰბადა ცხორებაჲ ესე, ინება კუალად ცხორებაჲ ჩუენი წყალთაგან, და ქუსს კმითა ზეგარდამო განახლებად სულტა ჩუენთათჳს.

თქმული სტეფანე სანანოასძისა, კმა 4

აღსრულებად მოხვედი ყოვლისა სიმართლისა, სიტყუაო მხოლოდ შობილო, შემოსელი ცათა ღრუბლითა განშიშვლდი იორდანეს, ნათლისღებად სიმდაბლით მოხვედ, თჳთ მნათობი შეუქმნელი ნათელი, რომლისა მსგავსებითა განშიშვლდა მოწამე შენი აბო და სისხლისა დათხვევითა შეიწირა მსხუერპლად შენდა.

თქმული გრიგოლ ხანძთელისა: კმა 5

გიხაროდენ, წინამორბედო, და საღმრთოჲსა მოსლვისა მქადაგებელო. აჰა, დღეს მოვიდა გალილეათ იორდანედ ქრისტე, კრავი ღმრთისაჲ, ტარიგი წმიდაჲ. ჩუენთჳს განმზადებული მოსიკუდიდ ნეფსით ჯუართთა, რომელმანცა აღიხუნა სოფლისა ცოდვანი; განემზადე აწ, იორდანეო. განბანად უბიწოთა სისხლთა მისთა, რომელსა არა უხმდა საბანელი განწმედად. არამედ ჰნებავს განწმედაჲ წყალთაჲ; ამას თაყუანისვსცეთ, რომლისაგან ჰპოვა სოფელმან დღეს დიდი წყალობაჲ.

დასდებელი წმიდისა, მუხლი 5

თქმული იოანე ქონქოზისძისა

განკაფე გუამი შენი, წმიდაო, მარხუთა და განსწმიდე სული შენი, მაშინ მადლითა ღმრთისა მიერთთა აღივსე და მიჰრბიოდე წამებად, ვითარცა ზუარაკი შესაწირავად ღმრთისა მრგულიად დასაწველად და აღიარე კადნიერად მძლავრთა წინაშე და სახელს იდეჳ ქრისტეანედ და სთქუ: არაჲ მეშინის ტანჯუათაგან თქუენთა უღმრთონო და თაყუანისვსცემ ღმერთსა ჩემსა სამებით ცნობილსა.

რაჟამს გეუწყა განსრულებაჲ ღუაწლთა მათ შენტაჲ, წმიდაო და განსლვაჲ საკრველთა მათგან კორცთაჲსა და მისლვაჲ ღმრთისა, მაშინ უფროჲს განსძლიერდი და იწყე გალობად, ვითარცა რაჲ იგი გალობნ მკუდარსა ზელა და ავაზაკისა თანა კმობდი: მომიკსენე იესო მოსლვასა მეორედ დიდებით და შესწირევი თავსა თჳსსა მსხუერპლად, ვითარცა მღდელი ჯერისაებრ და ღირს იქმენ სუფევასა დაუსრულებელსა.

დიდ არს მადლი ნიჰთა შენთაჲ, მეუფეო, რომელნი ჰყუენ წმიდათათჳს, რომელნი, ქრისტე, სათნო გეყვენეს შენ ღირსებითა, რომელმან გამოაცხადე დღეს მოწამე შენი აბო ზეცით ცეცხლისა მოვლინებითა და უჩუენე ყოველთა კაცთა დიდებაჲ, რომელთა შენთჳს ილუაწონ, აწ გევედრებით: მეოხებითა მათითა, მოგუმაღლე მშუღობაჲ და წყალობაჲ შენ მიერი, რაჲთა მარადის უგალობდეთ სახელსა შენსა.

თქმული სტეფანე სანანოასძისა

განშიშვლდი იორდანეს, ნათლისღებად სიმდაბლით მოხვედ, თჳთ მნათობი შეუქმნელი ნათელი, რომლისა მსგავსებითა განშიშვლდა მოწამე შენი აბო და სისხლისა დათხვევითა შეიწირა მსხუერპლად შენდა.

ავარის ნათესავთა, ძირთა მათ უნაყოფოთა, ნერგთა მათგან ეკლოვანთა, ვითარცა ვარდი შუენიერი ფერთა მეწამულითა, გამოჩნდა, ნეტარი აბო, და სულნელყო ეკლესიაჲ ქართველთაჲ ნელსაცხებელთა წილ, სხურებითა სისხლთაჲთა, ამას შინა მორწმუნენი ვაქებდეთ ღუაწლთა მათ მისთა.

დიდებაჲ მამასა და ძესა და წმიდასა სულსა.

გიხაროდენ, ჭეშმარიტებისა მეძიებლობითა აღძრულ და უმჯობესისა უდარესისაგან განმრჩეველო; გიხაროდენ, ქუეყანისა შენისა დამტყვებელო და ღმრთისმშობლის წილ-ხუედრისა აღმრჩეველო; გიხაროდენ, ჭეშმარიტითა სარწმუნოებითა გულისა შენისა კეთილად განმწმედელო და ჟამსა მას ისმაიტელთა დიდებასა ქრისტჳს ჯუარისა ბეჭთა თჳსთა ზედა ამღებელო; გიხაროდენ, მათ მიერ დევნილისა სარწმუნოებისა აღმსარებელო და ხარკსა ქუეშე მათსა გუეშულისა ერისა შემყუარებელო; გიხაროდენ, თჳსტომთა შენთა შორის საღმრთოთა სწავლათა განმფენელო; მეოხ გვეყავ ჩუენ მაღიდებელთა შენთა, ნეტარო აბო.

აწ და მარადის და უკუნითი უკუნისამდე, ამინ.

მოუდრიკე დღეს თავი წინა-მორბედსა, და შემუსრენ თავნი ვეშაპთანნი, მოხუედ მდინარედ და განანათლენ ყოველნი, რადთა გადიდებდეთ შენ მაცხოვარსა და განმანათლებელსა სულთა ჩუენტასა.

**შესვლად. წარდგომა დღისა
საწინაწარმეტყველონი;**

საკითხავი 3. წერილ-არს სექტემბრის 13-სა იძიე

1. წინაღწარმეტყველება ისაიასი საკითხავი. თავი 43. (ამას იტყვს უფალი: ყოველნი წარმართნი შეკრბეს ერთბამად...)

2. სიბრძნისაგან სოლომონისა საკითხავი. (მართალთა სულნი ხელთა შინა ღმრთისათა...)

3. სიბრძნისაგან სოლომონისა საკითხავი (მართალნი საუკუნოდ ცხოვნდეს. და უფლისა მიერ...)

ლიტსა ზედა: დასდებელი ტაძრისა, ესრეთ მოწამისა

თქმული გრიგოლ ხანძთელისა.

გამოსჩნდი ვარსკულავად მნათობად, განმანათლებელად ქართლისა, ნეტარო, და ლუაწლი შენი უფროჲს ნათელსა მას მზისასა ბრწყინვალედ გამოჩნდა სახედ ელვისა, ბრძენო, საცნაურად სამყაროთა ზესკნელისათა, სახილველად ყოველთა კიდეთა ცისათა, რაჟამს ხატ ექმენ უფლისა ნათლისღებასა, და განშიშვლებული შთახედ ემზახსა ნათლისასა და ორგზის ნათელ იღე წყლითა და სისხლითა, მქნეო აბო! ღმერთსა ევედრე აწ მონიჭებად სულთა ჩუენტათჳს დღეს დიდი წყლალობაჲ.

მკუდრად აღთქმისა გამობრწყინდი და ძედ ზეცისა ჩინებისად იწოდე, ნაშობად აბრაჰამისა იქმენ, სანატრელო! ისაჲკ მეორე, ნებსით მოგურილი დაკლვად შესაწირავად უფლისა, სულად სულნელად გიცნა, ღირსო, ეკლესიამან. და ენითა შუღთთა თჳსთაჲთა კმობს ლუაწლთა შენთა სიმკნესა, რომელიცა აწ შეიმკო სახედ მოწეულისა და განშუენდა ბრწყინვალედ სისხლითა შენითა მოწამეო! ღმერთსა ევედრე აწ მონიჭებად სულთა ჩუენტათჳს დღეს დიდი წყლალობაჲ.

თქმული სტეფანე სანანოისძისა

შემდგომად ნათლითა განბრწყინვებულისა ამის დღისა, საუფლოჲსა კრებისა, ქრისტჳს უფლისა ნათლისღებისა მოიწია მოწამისა აბოჲს ბრწყინვალე საკსენებელი. ამბორს უყვით სურვილით ლუაწლთა მისთა სიმკნესა და შევაძკობდეთსა კსენებელსა მისსა წმიდასა.

მოუძღურდა ენაჲ მითხრობად ლუაწლთა შენთა, წმიდაო, რამეთუ უკამანსკენელ დაბეჭდვასა დევნულებისასა იპოვე სწორად პირველთა მოწამეთა სისხლთა დათხევითა, მქნეო, და მათთანა იხარებ სასუფეველსა, ღირსო, აწ ჩუენცა წარგუამართე გზასა მშუღობისასა სავანეთა მათ მიმართ საწადელთა, ნეტარო აბო.

დიდებაჲ მამასა და ძესა და წმიდასა სულსა.

თქმული იოანე კონქოზისძისა,

მკსნელო, ნათლისღებითა შენითა წმიდითა გუესწავა შეერთებაჲ წყალთაგან სულისაჲ, რომლითაცა აღვსებულმან დღეს ყოვლად ქებულმან აბო, სიკუდილისა სასუქელი შენთანა შესუა, და ვითარცა იორდანეს ნათლისღებითა განმანათლე, აწცა სული სიბრძნისაჲ განმიახლე ჯეროვნად შემამკობელად გამოკსნისა კრებასა და მოწამისა ღირსებით პატივისცემასა.

აწ და მარადის და უკუნითი უკუნისამდე, ამინ.

გიხაროდენ, ქალწულო, ღრუბელო და ეტლო სიტყუსაო, გიხაროდენ, უზესთაეს გონებისა და გარეგან საზღუარისა, წმიდაო ღმრთისა საყოფელო, გიხაროდენ, უქორწინებელო სულითა ზესთა ღმერთთასა მიდგომილო, გიხაროდენ, თუნიერ თესლისა მშობელო, და თუნიერ ხრწნილებისა მაწოვებელო, გიხაროდენ, მარადის ქალწულო, კურთხეულო.

სტიქარონსა ზედა დასდებელი დღესასწაულისა.

თქმული იოანე ქონქოზისძისა

მუხლი. პატიოსან არს წინაშე უფლისა სიკუდილი წმიდათა მისთა.

შეუძლებელ იყო შეუხებელისა უნივთოდასა მის შანთისა ღმრთეებისა შეხებად, ამისთვის განხორციელდა ძმ და მხოლოდ შობილი განბანად უცოდველი, რომლისა შეიწირა დღეს აბო.

მუხლი. ნეტარ-არს კაცი, რომელსა ემინის უფლისა, მცნებათა შინა მისთა ინებოს ფრიად.

შეერთებულ იქმენ სულითა, ნეტარო, შულთა თანა აღთქემისადათა გზასა მას ზეცისა ჩინებისასა, რომლისათვისცა გურგუნი ძლევისადა მოგანიჭა მალლით მაცხოვარმან, მკნეო აბო,

დიდება მამასა და ძესა და წმიდასა სულსა.

კეთილად განშუენდების დღეს ქუეყანადა ჩუენი და ტფილის-ქალაქი განსცხრების, ვითარცა გურგუნითა შემკული შენ მიერ, ზ, მრავალ-სახელოვანო მოწამეო აბო, ხოლო დღესასწაულიცა ქსენების შენისადა ბრწყინვალედ განათლდების.

აწლა დღესასწაულისა

კურთხევისა ზედა პურისასა,

ტროპარი, კმაჲ 5

გიხაროდენ გამორჩეულო, მალლისა მიერ ღმრთისა მამისა, და ძისა, მხოლოშობილისა მიერ წოდებულო; სულისა წმიდისა განბრწყინებულო, ზეცას უქორციოთა გუნდსა თანა შეერთებულო; მოწამეთა და მართალთა შორის ქებულო; ეკლესიათა შუენიერო სამკაულო, მარტვილთა სიქადულო, მეფეთა სიხარულო, მორწმუნეთა შემწეო, ახოვანო მოღუაწეო აბო, ღმერთსა ევედრე აწ მონიჭებად სულთა ჩუენთა დიდი წყალობადა.

დიდება და აწლა დღესასწაულისა

ცისკრად. ღმერთი უფალსა ზედა

ტროპარი დღესასწაულისა 2-გ ზის.

დიდება წმიდისა და აწლა დღესასწაულისა

შემდგომად I ფსალმუნებისა:

თქმული ბასილი ზანთელისა:

აღმსარებელნი სამებისანი, მორწმუნენი ადამიანნი, აღმასრულებელნი უფლისა ამას დღესა ნათელითა შემოსილსა, საღმრთოდათა მით შესხმითა უგალობდეთ ქსენებასა აბო ახლისა მოწამისასა.

ბუნებითა უზეშთაესი შეიმოსე ბუნებადა ჩემი, ღმრთისა სიტყუაო მხოლოდ შობილო, და ნათელს ილე კორციოთა, უცოდველო, რომლისა მსგავსებითა ნათელს ილო მკნემან აბო წყლითა და სისხლთა დათხევითა.

უვარისმყოფელთა ქრისტეანეთა, უშჯულოთა ისმაიტელთა, ნაშობთა შორის ბნელისადათა ვარსკულავად მნათობად გამოჰბრწყინდი, მკნეო მოწამეო აბო, და საღმრთოდათა ნათელითა განანათლენ ქართლისა მყოფნი.

შემდგომად II ფსალმუნებისა, წარდგომა დღესასწაულისა; შემდგომად სადიდებელისა წარდგომა წმიდისა (იხ. სადღესასწაულოში)

აღსავალი I, მეოთხეს ხმისა;

სიყრმით ჩემითგან ფრიად მბრძანან მე არაწმიდანი ვნებანი, ამისთვის გვევლრები: შემწე-მეყავ და მიკსენ სახიერ.

დიდება...

რომელთა გბულთ სიონი, სირცხვლელ-იქმნით უფლისა მიერ, და ვითარცა განკმული თივაა შეგჭამესთ გეენიამან.

აწლა...

სულისა მიერ წმიდისა ყოველი სული ცკოველ-იქმნების და სიწმიდით ამაღლდების და განპბრწყინდების სამებისა მიერ ერთ-არსებისა, ღმრთივშუენიერად და საიდუმლოდ.

წარდგომა ხმა 7: პატიოსან-არს წინაშე უფლისა სიკუდილი წმიდათა მისთა.

მუხლი. რა მთავარ უფალსა ყოვლისავეთვს, რომელი ესე მომაგო მე.

ყოველი სული... სახარება მათესი, თავი 10. მუხლი 16. (რქუა უფალმან თვსთა მოწაფეთა, აჰა მე მიგავლინებ თქვენ...) დასასრული, მუხლი 23-მდე. (იგი ცხოვნდეს..)

შემდგომად 50-ე ფსალმუნისა, დასდებელი წმიდისა (იხ. სადღესასწაულოში) .

კანონი ღმრთისმშობლისა. მუხლი 6

კანონი წმიდისა მოწამისა სამი:

1. *გალობანი ნათელთანი და ღუაწლით შემოსილისა უძლეველისა მოწამისა აბო ისმაიტელ-ყოფილისა ქართველისა, თქმული იოანე ქონქოსიძისანი*

2. *გალობანი ნათელთანი და აბო ისმაიტელ-ყოფილისა ქართველისანი, თქმული სტეფანე ჭყონდიდელისა, სანანოძისა*

3. *გალობანი ნათლისღებისა და წმიდისა მოწამისა აბოესა, თქმული გრიგოლ ხანძთელისა.*

გალობა 1, უგალობდითსა,

იოანე ქონქოსიძისა, კმა 4

ძლისპირი: ზღუა უვალი, რომელი მყარ ქუეყანა იქმნა პირველად ბრძანებითა შენითა გამოუთქმელო ღმერთო, შეიწყნარა მან ერი ისრაელისა, რომელთა შეგიმზადეს ძლევისა გალობა.

რომელმან იორდანეს ნათლისღებითა განმანათლე, აწცა სული სიბრძნისა განმიხნლე ჯეროვნად შემამკობელად გამოქსნისა კრებასა და მოწამისა ღირსებით პატივცემასა.

მკსნელო, ნათლისღებისა შენითა წმიდითა გუესწავა შეერთება წყალთაგან სულისა, რომლითაცა აღვსებულმან დღეს ყოვლად ქებულმან აბო, სიკუდილისა სასუმელი შენთანა შესუა.

დიდება მამასა და ძესა და წმიდასა სულსა,

შეგინებულისა მის სარწმუნოებისა მოძღუართა სამსჯავროდ მიგცეს, ღირსო, ვითარცა პავლე ჰრომედ ჰურიათა მათ და უშჯულომან მძლავრმან განაჩინა შენთვის სიკუდილი საწადელი.

აწ და მარადის და უკუნითი უკუნისამდე, ამინ

სასაკუმეველს ოქროსა, და ტაკუკი მანანაჲს მის, და კუერთხი აპრონისი მოასწავებდეს შენთვის, და კილობანი სიტყუათა საღმრთოთა სახე გექმნებოდა შენ, დედაო ღმრთისაო.

გალობა 1, უგალობდითსა

სტეფანე სანანოძისა, კმა 4

ძლისპირი: ზღვსა მის მეწამულისა ღელვათა ვიდოდა პირველად ოღესმე ერი ისრაელისა, და კელთა განპყრობითა მოსე ჯუარის სახედ ძალი იგი ამაღეკისა უდაბნოს დასცა.

იესო ღმრთისა სიტყუაო, მასწავენ ჩუენ სიტყუა სიბრძნისა ქებად ნათლისღებასა წმიდასა შენსა და ღირსად გალობად უძლეველთა ღუაწლთა მოწამისა აბო, კეთილად მოლუაწისათა.

რომელიცა განშიშულდა დღეს იორდანეს შინა კორცითა, სანატრელმან მოწამემან აბო მისთვის განიდარცუა ბუელი კაცი საქმითურთ, და შეიმოსა ძალი ქრისტესი.

ყოველნი თესლნი მოვედით მკვდრთა თანა ქართლისათა დღეს, და იხილეთ ღუაწლისა მძლს აბო, განშუენებული ბრწყინვალედ სისხლითა წამებისათა, ღირსად გალობით მას უგალობდეთ.

სამ ნათელსა სამებასა თაყუანისეც ნათლისღებითა, სისხლითა, ცეცხლითა და სულითა, დიდებულ მოწამეო აბო, და ჰმეოხებ სულთა ჩუენთათჳს.

ღმრთისმშობლისა

დედასა ნათლისასა შეჰვედრე სული შენი, მოწამეო, სიყუარულისათჳს ძისა მისისა სისხლისა დამთხვეველმან, აბო დიდებულო.

გალობა 1, უგალობდითსა

გრიგოლ ხანძთელისაჲ, კმაჲ 5

ძლისპირი: ეტლთა სიმრავლმ მკედრებითურთ ზღუასა მეწამულსა სიღრმესა შთაითხინეს სიმტკიცითა მკლავისაჲთა ქრისტეს მიერ და იკსნეს ისრაელნი, და ძლევისა გალობასა ახლად იტყოდეს.

ნათელთათჳს: დაღაცათუ დამბადებელმან სიტყუამან ღმრთისამან შეიმოსა კაცებაჲ და მით ნათელ ილო ჩუენთჳს, ხოლო არათუ ბუნებით შეირწყუნეს ღმრთეებაჲ და კაცებაჲ, არამედ შეიყვნეს.

დაღაცათუ ვითარცა ტრედი იხილვა გუამითა დღეს სული უხილავი ნათლისღებასა ქრისტესსა, არამედ არა ბუნებითა აქუნდა გუამოვნებისა ხატი, გარნა მსგავსებითა.

აბო. მსთჳს: შემდგომად დიდისა მის დღისა დღესასწაულისა განმანათლებელისა ნათლისღებისა უფლისა, შევამკოთ აწ ერნო, მოლუაწისაცა ახლისა მოწამისა კსენებაჲ აბო. მსი.

რაჟამს მოიწია ბაბილონდ მთავარი ქართლისაჲ, მაშინ ნეტარი აბო. მ, შჯულისთა ისმაიტელი შეიწყნარა განგებითა ღმრთისაჲთა და მის მიერ გულისკმა ყო ძალი ქრისტესსი.

განიზრახა გულისკმის-ყოფით მედგრობაჲ შჯულისა თჳსისა მამაულისაჲ ქრისტესმყოყარემან აბო და მყის დაუტევა სიცბილი იგი პირველი, და აღიარა ქრისტეს ღმრთეებაჲ.

ღმრთისმშობლისა

გუნდმან წინამსწარმეტყუელთამან წინამთ მოგასწავა შენ მთად საღმრთოდ და კარად განუვლელად, ამისთჳსცა გვედრებით: კარნი სინანულისანი საღმრთონი განგზხუენ ჩუენ, ქალწულო.

გალობა 3, განძლიერდასა

იოანე ქონქოზისძისაჲ

ძლისპირი: ბუნებით ღმობიერ იქმენ, მკსნელო, ბუნებასა ჩუენსა უძლურსა, რომელიცა შეიმოსე, ღმრთეებით განაძლიერე და დაღადებს: არაჲ ვინ არს წმიდაჲ შენებრ, კაცთ-მოყუარე.

თავისუფალი იყვნეს ცოდვისაგან კორცნი შენნი შეერთებულნი ღმრთეებასა სიწმიდით, არამედ ნათლისღებითა განაგე კაცთა წყალთაგან განძარცუაჲ ცოდვისა, მკსნელო.

მსახურნი იგი სამებისანი უხილავნი თანადგეს მაცხოვრისა ნათლისღებასა გარემოჲს საღმრთოსა საბანელსა, წმიდაარსობითა აქებდეს მხოლოდ-შობილსა ძესა კორციითა ჩუენთჳს ნათელღებულსა.

კმითა მამისაჲთა და სულისა მოსლვითა და იორდანისა კუალად ქცევითა გქადაგა წინამორბედმან ძედ ღმრთისა, რომლისა მოისწრაფა დღეს სიკუდილი ნეტარმან აბო.

მსგავსი მამათმთავრისაჲ ქალდეველთა ქუეყანისაგან გამოსლჳთა და მოწამმ ქრისტესს ვნებათაჲ ღირსებით იდიდები მორწმუნეთაგან შესხმითა, ყოვლად ქებულო,

ღმრთისმშობლისა

გამოშნდი ღელედ დაუთესველად, განმამრავლებელად იფქლისა, და შენ მიერ მოვიმკეთ ჩუენ თავწარსხმული ცხოვრებისაჲ, და რომელნი ვეზიარებით, მოვიღებთ მისგან უკუდავებასა.

სხუაჲ გალობაჲ

სტეფანე სანანოისძისაჲ

ძლისპირი: იხარებს ეკლესიაჲ შენდამი, ქრისტე, და ესრეთ დაღადებს: სასო. მ ჩემი ხარი შენ, განმადლიერე, დამბადებულო.

მაცხოვრისა თანა ნათელსიდე, შთახედ რაჲ ემბაზსა ლუაწლისასა, ვითარცა მკსნელი ჩუენი იოარდანესა, და სისხლისა დათხევითა განჰბანე გუამი შენი, რაჟამს დაიკალ უწყალოდ მახვლითა.

სისხლითა შენითა, ვითარცა მოწეულითა, შეამკევ ეკლესიაჲ წარმართთაჲ, მკედარო ქრისტჳსო, უძლეველო, და შეჰკრიბენ მას შინა ერთობით ყოველნი მგალობლად ლუაწლთა მათ შენთა.

არცხვინე, ნეტარო, ნაშობთა მათ მკველისაჲთა უღმრთოთა და დაუყუენ პირნი მათნი მემობარნი საღმრთოჲთა მით სიბრძნითა ზეგარდამოჲთა, რაჟამს ჰქადაგე სამებაჲ ერთ-ღმრთეებაჲ.

ღმრთისმშობლისა

შენ გევედრებით, დედაო ღმრთისაო, მეოხებითა წმიდისა მოწამისაჲთა, საფარველსა შენდა მოლტოლულნი მარადის განგუარინე საცთურისაგან მტერისაჲთა.

სხუაჲ გალობაჲ

გრიგოლ ხანძთელიისაჲ

ძლისპირი: რომელმან დააფუძნე ქუეყანაჲ წყალთა ზედა და მიეც ნაყოფიერებაჲ ყოლაღვე, კლდესა ზედა, ქრისტე, მცნებათა შენთასა შეუძრავსა დაამტკიცე ეკლესიაჲ შენი, მხოლოო სახიერ და კაცთ-მოყუარე.

ნათელთათჳს: ღმრთად იცნა ქრისტე იორდანემან და შეძრწუნდა ძალისა მიგან ყოვლად შეუძრველისა, დასცხრა ოხრისაგან. ღუმილით ისწავა კრძალულებით განბანად საუფლოთა კორცთა შემოქმედისა ყოველთა ღმრთისა.

მსახურნი იგი სამებისანი უხილაფნი თანადგეს მაცხოვრისა ნათლისღებასა გარემოჲს საღმრთოსა საბანელსა, წმიდაარსობითა აქებდეს მხოლოდ-შობილსა ძესა კორცითა ჩუენტჳს ნათელღებულსა.

აბოღსთჳს: ბნელთა მათ აერთა ღრუბელთა უნაყოფოთა, ვითარცა ვარსკულავი ცისაჲ გამობრწყინდა ქრისტჳსსა მოწამს. და არეთა შინა ჩრდილოჲსათა მზეებერ გამობრწყინდა სანატრელი აბო და ჰნათობს ქართლისა მკუდრთა.

ყუავილი სულნელი ძირთაგან უნაყოფოთა გამოჩნდა ფერითა მით მეწაპულითა, და სულმან წმინდამან აღიტაცა ზეცად გონებითა, და მუნ უჩუენა შუებაჲ წმიდათაჲ ყუავილოვანსა სამოთხისასა.

მკეტთა მათ მძუნვარეთა და სისხლისა მჰჰამელთა, მარადის მტერთა სულისა წმიდისათა, რაჟამს გულისკმა ყვეს სარწმუნოებაჲ მიუქცეველი, რომელი აქუნდა ნეტარსა აბოს, განიზრახეს მათ წარწყმედაჲ მისი.

ღმრთისმშობლისა

მარჯუენით ქრისტეს მდგომარემან, ვითარცა დედოფალმან შემოსილმან, ღმრთივსახარულევანო, სამოსლითა ოქროვანითა, სუფევაჲ ზეციერი გუთხოვე ჩუენ, მეოხებითა შენითა, ქალწულო, ყოვლადწმიდაო.

კონდაკი და იკოსი დღესასწაულისა

წარდგომაჲ წმიდისა, კმაჲ 8

შემდგომად ყოვლად დიდებულისა ქრისტჳსს განცხადებისა, მოიწევა წმიდაჲ საქსენებელი შენი, ვითარცა რაჲ საწუთოჲსა მის კრებისა შემდგომი კრებაჲ, წლითი წლად ბრწყინვალედ მოწევეული, მკედარო ქრისტჳსო, უძლეველო აბო, ამისთჳს შემო-კრებულნი ესე სულიერად მას შინა დიდებისემეტყუელებთ ღმერთსა ყოვლად ძლიერსა, რომელმან გამოგირჩია შენ, ვითარცა ვარდი სულნელი, და მოწამედ თჳსად გამოგაჩინა, და გვრგუნითა ძლევისაჲთა შეგამკო, და ესრეთ გილადადებთ: ევედრე ქრისტესა ღმერთსა, ცოდვათა მოტევეებისა მონიჭებად სურვილით მედღესასწაულეთა წმიდისა ქსენებისა შენისაჲთა.

2-გზის

დიდებაჲ, აწდა დღესასწაულისა

გალობა 4, უფალო მესმას

იოანე ქონქოზისძისა

ძლისპირი: განზრახვამ საიდუმლოდ შობამ შენი ქალწულისაგან, დამბადებელო, რაჟამს იხილა, დაუკურდა ამბაკუმს და შიშით ღალადებდა: ღიღებამ ძალსა შენსა, უფალო.

რომელნი ქრისტეს თანა დავეფლენით, ნათლისღებითა ვემსგავსებით მას განზრახვათაგან განხრწნადთა განვეშორნეთ და ესრეთ დავიცვეთ ბეჭედი ნათლისაჲ, დამქსნელი სიკუდილისაჲ.

რომელმან შინაგანნი სახედველნი საღმრთოთა ხილვითა წმიდა ჰყუენი, წინამორბედო, შენგან ნათელსღებულსა, დღეს მოსწრაფედ შეუდგა აბო, და მისთვის სიკუდილი დაითმინა.

ტრფივალ იქმენ სჯულსა მას სულიერსა, რომელმან განგათავისუფლა შენ საშჯელისა მისგან სიკუდილისა და ქრისტეს ნათლისღებისა მსგავსებითა ჭეშმარიტად შულ ექმენ აბრაჰამს.

ღმრთისმშობლისა

შენ მარადის ქალწულსა, ჭეშმარიტად ღმრთისმშობელსა გიგალობთ, რომელსა იგი მაცუალი სახე გექმნა, რომელი იხილა მოსე ზედა მთასა სინასა მოტყინარს ცეცხლითა.

სხუამ გალობამ

სტეფანე სანანოისძისა

ძლისპირი: იხილა რამ ეკლესიამან მზს სიმართლისაჲ ჯუარსა ზედა ამალღებულად, დადგა იგიცა წესსა ზედა თვისსა ღირსად და ესრეთ ღალადებდა: ღიღებამ ძალსა შენსა, უფალო.

სიყუარულისა საკრველმან შეკრა გონებამ მოწამისაჲ, მოთმინებად სატანჯუელთა ურიცხუთა, რომლითაცა დაამხუა, სიქადული უღმრთოთაჲ.

შფოთი დაუტევე მამულთა მათ მედგრობათაჲ და ქრისტესა შეუდეგი, წმიდაო, და ვნებათა თავსღებითა ემსგავსე მას, ნეტრეულო.

უცხო იყავ და სტუმარ, შჯულითა საღმრთოთა, მკნეო მოწამეო, არამედ მოისწრაფე და სახლეულ იქმენ მცნებათა მისთა, ღირსო.

შეუდეგ კმასა ღმრთეებისასა და მცნებამ მისი აღბეჭდე, გულსა შენსა, წმიდაო აბო, ევედრე მას მოტყეებად ბრალთა ჩუენთა.

ღმრთისმშობლისა

მშობელო დაუვალისა მზისაო, ქალწულო მარიამ, მეოხებითა სანატრელისა მოწამისაჲთა დავიცვენ ხილულთა და უხილავთა მტერთაგან, შეიწრებასა მწარესა მიცემულნი.

სხუამ გალობამ

გრიგოლ ხანძთელისა

ძლისპირი: ესმა მოსლვამ შენი ღიღებული, დაუკურდა ამბაკუმს, ქრისტე, და შიშით ღალადებდა: გამოხუედ მაცხოვრად ერისა შენისა და კსნად ცხებულთა შენთა.

ნათელთათჳს: კბილთა მათ გუელისათა გესლოვან ყვეს პირველქმნული, ხატად ღმრთისა დაბადებული, ხოლო ქრისტესმან იორდანესა განბანიტა კუალად განასპეტაკა ხატებამ

ვითარცა იხილა ნათლისმცემელმან დაუსაბამო ნათელი ნათლისღებად მომავალი ქრისტე, ღმრთად იცნა და კრავად სახელდვა, რომელი დაკლვად იყო სოფლისთჳს.

აბო მთჳს: ეძიებდეს შეპყრობად მოწამესა ქრისტესასა უმჯულონი, ხოლო იგი ნეფსითა მიეცა კელთა მათთა, ვითარცა მქსნელი, მოსიკუდიდ კელთა მტერთა მისთაჲთა.

რამეთუ ცხორებამ ჩემი ქრისტე არს – სიკუდილი შესამინელ არს – ესრეთ კმობდი, ქრისტეს მოწამეო, წინაშე უმჯულოთა მძლავრთა, და მისთვის დასთხინ სისხლნი შენნი.

ისწავებდა წიგნთაგან და მოძღუართა ღირსად სარწმუნოებასა და წესისა შჯულსა წმიდამ აბო, და სიხარულით აღიღებდა მამასა ძით და სული წმიდითურთ.

ღმრთისმშობლისა

შემეწიე მე, წმიდაო ღმრთისმშობელო, გემოვნებითა მიერ კორციელთა მარადის დანთქმულსა, რომელი ესე კკუნესი მარადლე მღებარე ცხედარსა ზედა მოწყინებისასა.

გალობა 5, ღამითვანსა

იოანე ქონქოზისძისაჲ

ძლისპირი: ნაწილ ჩემდა ხარ, ქრისტე, რამეთუ შენ მხოლომან მიქსენ მე ბნელისაგან წყუდიადისა უგუნურებისა ნათლითა მით ღმრთეებისაჲთა, და შენდამი ვლადადებ: მშულობაჲ შენი მომეც ჩუენ.

სრბაჲ ბუნებისა შჯულთაჲ დასცხრა, რაჟამს შეუწერელმან ღმერთმან ნათლისღებითა მიანიჭა დაფარულთა მწიკულევანებათა განბანაჲ კაცთაჲ და კუალად ნეტარებაჲ მოგვცა ემბაზისაგან წმიდისა.

ქმაჲ სიტყვსა საღმრთოჲსაჲ, სინანულისა მქადაგებელი იხარებს ღმერთსა განკაცებულსა აღსრულებად ქსნისა ჩუენისა საიდუმლოსა, რომლისათჳს მოწამე აბო, მეორედ შობასა მოიგებს სისხლითა თჳსითა.

გონებაჲ შენი, ღირსო, ღმრთისა კეთილთა მცნობელ ჰყავ და სიტყუაჲ შენი ქრისტჳს ქადაგ ჰყავ და სულისა განწმედითა შეამკევ ხატებაჲ ღმრთისაჲ, რომლისათჳს იხარებს განშუენებული გვრგუნითა დაუჭნობელითა.

ღმრთისმშობლისა

აღესრულნეს შენ ზედა წინასწარმეტყუელთა თქუმულნი, რამეთუ შენ მუცლად-ილე, ღირსო, დამბადებელი და გჳშევ ჩუენ კორციითა ძმ დაუსაბამოჲ, რომელ არს ეგმანოელი წმიდაჲ, მომცემელი მშულობისაჲ.

სხუაჲ გალობაჲ

სტეფანე სანანოისძისაჲ

ძლისპირი: შენ, უფალო, ნათელი ხარ მომავალი სოფლად, განმანათლებელი გულთა მორწმუნეთა შენთასა, რომელნი თაყუანის-გცემენ.

შენ, უფალო, იორდანეს განაქიქე მაცთური, შენვე განამტკიცე გული მოწამისა აბოჲსი, რომლმანცა აღგიარა.

ჰყრობილ იქმენ ძურის მოქმედებრ, აბო სანატრელო, არამედ გამოიქსნიდი სულთა მიმძლავრებულთა მტერისაგან ბოროტისა.

ნათლისღებაჲ სამი მოიგე, მოწამეო, წყლითა, სულითა და სისხლითა, და შემდგომად ცეცხლითა გამობრწყინდა ლუაწლი შენი.

მარხვითა განიკაფე შენ ღიდისა ანტონის მსგავსად, წმიდაო აბო, და მოაკუდინენ კორცნი და ღირს იქმენ წამებისა გვრგუნსა.

ღმრთისმშობლისა

წინა გიძლოდა ქალწული მარიამ გზასა ქართლად მყვანებელსა და გეო მოძღუარ ერისა მორწმუნისა, ნეტარო აბო, ამისთჳსცა ნუ დააცადებ ოხსასა მაქებელთა შენთათჳს.

სხუაჲ გალობაჲ

გრიგოლ ხანძთელისაჲ

ძლისპირი: რომელმან შეიმოსე ნათელი სამოსლად, შენდა მოვილტი, შენ გილადადებ: განანათლე სული ჩემი დაბნელებული, ვითარცა ხარ მხოლოჲ, მრავალმოწყალე.

ნათელთათჳს: რომელმან განახუნა საქანელნი ცისანი და წყალნი იგი ზესკნელისანი დამოადინა ქუეყანად. დღეს განიბანების კორციითა იორდანისა წყალთა.

რომელმან შექმნა ზღუაჲ ესე ღიდი და ვრცელი და კმელი კელთა მისთა დაბადეს, დღეს იგი ნათელსა იღებს – დაულამებელი ნათელი, თჳთმნათობი არსებაჲ.

აბოჲსთჳს: ეტყოდა რაჲ აბო ნათესავთა მათ თჳსთა: კეთილ არს დატევებაჲ ბნელისაჲ და მოსწრაფებაჲ ნათელსა ღმრთისა მეცნიერებისასა, მონებად სამებისა.

ესმა რაჲ ესე ერსა ისმაიტელთასა, აღევზნეს ცეცხლებრ გულისწყრომითა და მკეცებრ იღრჭენდეს კბილთა, რაჲთა მისცენ იგი მოსიკუდიდ, აბო ქრისტჳს მოწამჳს.

არად შეჰრაცხნა განრისხებაჲ უშჯულოთაჲ და არცა ყოვლად ზარგანხდილ იქმნა, რამეთუ უყუარდა ქრისტჳს, და არა დასცხრებოდა კითხუად წიგნებთა მათ საღმრთოთა.

ღმრთისმშობლისა

რომელსა იგი ვერ მისწვდების გონებაჲ, კორცნი შეიმოსნა, ღმრთივმიმადლებულო, და შენ სამკუდრებელად თჳსად შეგიწყნარა და იქსნნა კაცნი.

გალობა ნ, ღაღადყავს

იოანე ქონქოზისძისაჲ

ძლისპირი: ცოდვისა სიღრმეთა დამთქეს მე, ვითარცა იონა ზღვსა უფსკრულთა, და ვღაღადებ შენდა მიმართ, სახიერ და კაცთ-მოყუარე: აღმომიყუანე, ვითარცა იგი, განხრწნისა მისგან.

ქემან ღმრთისამან ბუნებით ძმად გვწოდა ჩუენ მადლით, რაჟამს იგი ბუნებაჲ ჩუენი მიიღო და განწმედისა ჩუენისათუს განწმედაჲ თავს იღვა უცოდველმან წინამორბედიისაგან.

ჭეშმარიტად სოფლისა კსნისა დასაბამ არს დღესსწაული ესე, მამისა კმაჲ და სულისა მოსლვაჲ განკაცებულსა მას ღმრთად გვაუწყებს, რომლისათუს აბო სიკუდილსა თავს იღებს.

რომელი იქმენ პირმშოჲ მკუდართაჲ და გზაჲ სიკუდილისაჲ წყარო ცხოვრებისა ჰყავ მორწმუნეთათუს, დღეს შენთუს მიიღო სასუმელი იგი განმაცხოველებელი მახვლითა მოწამემან აბო.

ღმრთისმშობლისა

იქმენ სამკუდრებელად ღმრთისა, ქალწულო, უსძლო, რომელსა გუნდნი უსხეულოთანი თუალთა მიდგმად ვერ შემძლებელ არიან, ესე საშომან შენმან უცხოვლ დაიტია.

სხუაჲ გალობაჲ

სტეფანე სანანოისძისაჲ

ძლისპირი: ღაღადებდა წინასწარმეტყუელი იონა უფსკრულით გამო და მოასწავა სახე სამ დღე დაფლვისაჲ და იტყოდა: მიკსენ განკრწნისაგან, იესუ, შენ, მეუფეო ძალთაო.

ღაღადებდა კადნიერად სანატრელი აბო და ეტყოდა უშველოთა ისმაიტელთა: განმემორენით მე, ზ, უკეთურნო, და გამოვიძინე ღმრთისა მცნებანი.

განშიშული შენ, სათნობათა მოგებითა, ღირსო, და ჰყუაოდე გვრგვნითა მოლუაწებისაჲთა სრულითა და ესრეთ კმა ჰყავ, მქნეო: სასო ჩემდა არს ქრისტე ღმერთი.

ღუაწლსა სრულსა მქნედ გამოჩნდა მოწამე აბო და ადავსო ეკლესიაჲ სურნელებითა ნელსაცხებელთაჲთა და წმინდა ყო ერი – მადლითა საღმრთოჲთა გამორჩეული.

ისწავებდა წიგნთაგან და მოძღუართა ღირსად სარწმუნოებისა წესსა და სჯულსა ნეტარი აბო და სინარულითა აღიღებდა მამასა და ძესა და სულსა წმიდასა.

ღმრთისმშობლისა

ვითარცა გიხაროდენი ქალწულმან, ეგრეთ შეიწყნარე კმაჲ ზეციერი ვნებათათუს შენთა, და ვითარცა ტარიგი ქუეყანით, შეეწირე ტარიგსა უკუდავსა.

სხუაჲ გალობაჲ

გრიგოლ ხანძთელისაჲ

ძლისპირი: გარე-მომიცვეს ღელვათა, და მექმნა საფლავ მუცელი ვეშაპისაჲ, და გიღაღადებ: მიკსენ მე, კაცთმოყუარე, და მაცხოვრე მე, მრავალმოწყალე უფალო.

ნათელთათუს: ზეცით ჰხადა უფსკრულსა იორდანესა ზედა უფსკრულსა მას სიბრძნისასა მამამან ძესა კორცშესხმულსა. და ესე ესმა იორდანეს, ვითარმედ – ესე არს ბუნებით ძე ჩემი და თანასწორი არსებაჲ დაუსაბამოჲ.

დღეს ღუმან მდინარენი და ოხრიან აერნი, ღრუბელნი სამყაროთანი აცურევენ ცუარსა მას საღმრთოსა. შეითქუნეს მეტყუელი და უტყუ, იოანე და იორდანე, და შიშით განბანეს კორცნი მქსნელისანი უცოდველნი.

აბო. მსთუს: მოიწია რაჲ აბო. მს ჟამი მოლუაწებისაჲ, მყის მოიწინეს მსახურნი უშველომსა მსაჯულისანი. შეიპყრეს მოწამს ქრისტესსი, და შეკრული საკრველითა მით სამშჯავროდ მისცეს უმშჯავროდ და ჰგუემდეს მსგავსად მქსნელისა.

განიხარა ნეტარმან საპრობილესა შინა უმშჯავროდ გუემაჲ ქრისტესსთუს და იწყო დაუცადებელად სულთქმითა კმობაჲ ქრისტესს მიმართ: „აჰა, ესერა სინარულითა დავსდებ შენთუს სულსა ჩემსა, შეივედრე, მაცხოვარო!“

აუწყა მას ქრისტემან ჟამი აღსრულებისაჲ, მისცა სიმკნს გულსა მისსა, და სიმტკიცს გონებასა მისსა, მას ჟამსა ჰრქუა მის-თანათა მათ: „აწ არღარა სადა მიხილოთ, რამეთუ მსურის მე განსლვად და ქრისტსსა თანა ყოფად“.

ღმრთისმშობლისა

გულსა შენსა განვლო მახლმან, იხილე-რაჲ ჯუარსა ზედა ძმ შენი, უბიწოო ქალწულო, და საღმრთოჲ გუერდი მისი ლახურისა მიერ მოწყლული და გოდებდ სიმწარით.

კონდაკი, კმაჲ 4

დღესასწაულობს დღეს ეკლესიაჲ, პატრიოსანსა კსენებასა შენსა და შემოჰკრებს შულთა ემბაზისაჲთა, შენისა მის ღუაწლისა და უძლეველისა ახოვნებისა ქებად და დიდებად, თუალო მოწამეთაო აბო.

იკოსი, კმაჲ 4 (იხ. სადღესასწაულოში)

გალობაჲ 7, კურთხეულარსა

იოანე ჟინჯოზისძისაჲ

ძლისპირი: არაჲ მსახურეს დაბადებულსა ღმერთშემოსილთა დამბადებელისა წილ და შეურაცხ-ყვეს ცეცხლისაჲ შემწუველი სატანჯველი და ესრეთ იტყოდეს: ამაღლებულო ღმერთო მამათა ჩუენთაო, უფროჲსად კურთხეულ ხარ შენ.

ემბაზსა მას გამოკნისასა დღეს მდინარესა განმაცხოველებელსა იორდანესა უსხეულოთა განწყობილებაჲ გარე მოადგეს, რომელნი ნათელლებულსა შეასხმენ, საუკუნეთა მფლობელო ღმერთო, კურთხეულ ხარ შენ.

ნათლისღებაჲ წყლითა და სულითა შენთანა აღასრულა მოწამემან და სახუმილიცა ვნებათა შენთაჲ შესუა და გალობით ღაღადყო: ამაღლებულო ღმერთო, მამათა ჩუენთაო, უფროჲსად კურთხეულ ხარ შენ.

გონებითა მიცვალე შენ უზეშთაესსა ცხოვრებასა წმიდათა შეერთებასა და ბოროტთა შეძინებაჲ სიცოფედ შეჰრაცხე და სთქუ: ამაღლებულო ღმერთო მამათა ჩუენთაო, უფროჲსად კურთხეულ ხარ შენ.

ღმრთისმშობლისა

სიტყუათაგან სულიერთა მოგუესწავა ჩუენ სამებისა ძალი და აღვიარებთ ყოველნი ერთსა ღმრთეებასა და გალობით ვიტყვთ: ამაღლებულო ღმერთო მამათა ჩუენთაო, უფროჲსად კურთხეულ ხარ შენ.

სხუაჲ გალობაჲ

სტეფანე სანანიისძისაჲ

ძლისპირი: საკუმილსა შინა აბრამეანნი ყრმანი, მოგუთა მიერ კრულნი საღმრთოთა სჯულთათჳს, შეითხინეს და აღსა მას ღაღადებდეს: კურთხეულ ხარ, ღმერთო, ტაძარსა მას სიწმიდისა შენისასა.

მოიძულე შენ, სიცრუვით შეთხზული იგი ისმაიტელთა მოძღურებაჲ და შეიყუარე ქრისტსს მცნებაჲ და სიხარულითა ღაღადებდი: კურთხეულ ხარ შენ, უფალო, ღმერთო მამათა ჩუენთაო.

იყავ, ნეტარო, კეთილად შემზავებელ ნელსაცხებელთა სულნელთა და დაუტევე მსწრაფლ და მიხუედ სურვილით ქრისტეს ნელსაცხებელთა კუალსა და ჰრბიოდე, მსგავსებითა ვნებათა მათ მისთაჲთა.

გეტყოდა მძლავრი ლიქნით: რაჲსა დაუტევე შჯული ჩუენი და წინა აღუდგები შენ შჯულითა მით, რომელი არა ვისწავეთ ჩუენ, და აწ განიკაფოს გუამი შენი მრავლითა სატანჯუელითა.

არად შეჰრაცხე განრისხებაჲ მათი, ნეტარო აბო, არცა ყოვლად ზარგანკდილ იქმენ, რამეთუ გიყუარდა ქრისტს და განკურვებული შურითა საღმრთოთა კუალსა მისსა მოსწრაფედ შეუდგე.

ღმრთისმშობლისა

ღმრთისმშობელო ქალწულო, წმიდაჲ აბოჲ გევედრების: დაიცვე ერი მორწმუნს ყოველთა ზედა მოსლვისაგან მტერთაჲსა და ძლევაჲ მოჰმადლე ერსა ჩუენსა.

სხუამ გლობამ

გრივოლ ხანძელისა

ძლისპირი: უფროდსად ამალღებულმან ღმერთმან მამათა ჩუენთამან საკუმილი მოტყინარს ყრმათა მათ განუქარვა და იგინი ღალადღებეს: ღმერთო, შენ კურთხეულ ხარ.

ნათელათჳს: შეინანა დაბადება კაცისა და მძადღებელმან და რისხვით აღკოცნა წყლითა ნოვეს-ზე ნათესავნი, აწლა მითვე წყლითა მქსნელმან აღკოცნა ცოდვანი ჩუენნი.

ღმრთეებისა სამჭედურმან შთაიცვა, ვითარცა მატლი მიწისაგანი ბუნება და მით მონადირა წყალთა მათ შინა ვეშაპი მომზირალი ბრჭალთა ჩუენთა.

აბოღსთჳს: აღეგზნეს გულიწყრომითა უღმრთონი ისმაიტელინი ჰაბოღსთჳს მოღუაწისა და ეტყოდეს მსაჯულსა: „წარწმიდე მაცთური ესე, მკლომი შჳჯულისა ჩუენისა!“

მოჰყუნდა ვითარცა კრავი ნებსითა დაკლვად ქრისტსთჳს გზასა მას წამებისასა: იშუებდა სიხარულით, მოუღრიკა თავი კრმალსა, შეჰკვედრა სული უფალსა.

ძისა აღმსარებელი, მამისა მადიდებელი, მაქებელი სულისა და მოშურნეთა კელითა დაიკალ, ვითარცა კრავი, და შეიწირე მსხუერპლად ღმრთისა, მას ევედრე შეწყალებად სულთა ჩუენთა.

ღმრთისმშობლისა

აღმოგზბრწყინდა ჩუენ შენ მიერ მზს იგი დაულამებელი, ღრუბელო ბრწყინვალეო, ქრისტს ღმერთი ჩუენი, განმანათლებელი უმეცრებისა ბნელსა შინა მყოფთა, ღმრთისმშობელო.

გლობამ 8, აკურთხევედითსა

იოანე ქონქოზისძისა

ძლისპირი: ყრმანი ბრწყინვალენი საკუმილისაგან პირველად იქსნა შობილმან ქალწულისაგან, რომელთა მოასწავეს ქსნა ჩუენი საცთურისაგან, და ნათლითა შემოსილნი მათ თანა ვიტყოდით: უფალსა უგალობდეთ ყოველნი და უფროდსად ავამაღლებდეთ მას უკუნისამდე.

საკუმილისა იგი შემწველობამ ღმრთისა სიტყუამან შემაცრეველ ყო ყრმათათჳს, ხოლო დღეს ნათლისღებითა წყალთა ბუნებათა მისცა, ცოდვათა შემწველობამ ნათელმღებელთა, რომელნი კმობენ: უფალსა უგალობდეთ ყოველნი და უფროდსად ავამაღლებდეთ მას უკუნისამდე.

ეჰა სახიერებამ შემოქმედისა, რამეთუ დაბადებულთათჳს უსწრო და გზამ ცხოვრებად მიმყვანებელი პირველად აღასრულა, რამთა, რომელნი ნათლისღებითა განახლდენ, ცხოვრებასა ზიარ იყვენენ, ამისთჳს მკურვალედ მოისწრაფა მისთჳს სიკუდილ მოწამემან აბო.

გუამი შენი შრომითა განწმედელი საღმრთოღსა ცეცხლისა შეერთებითა, ღირსო, მას ეგზებოდა, არამედ მოშურნეთა მათ ცეცხლითა დაწუეს, რომელსა ჰატივს ვსცემთ მეტყუელნი: უფალსა უგალობდეთ ყოველნი და უფროდსად ავამაღლებდეთ მას უკუნისამდე.

ღმრთისმშობლისა

არსებამ პირველი, მიზეზი ყოვლისა დაბადებისა გიცით ღმერთი დაუსაბამო, და გქადაგებთ მშობელად თანასწორსა სიტყუასა და აღმომაცენებელად სულისა და ვიტყუთ: უფალსა უგალობდეთ ყოველნი და უფროდსად ავამაღლებდეთ მას უკუნისამდე.

სხუამ გლობამ

სტეფანე სანანოსძისა

ძლისპირი: მქსნელო ყოველთაო, ძლიერო ღმერთო, ცეცხლსა შეთხეულნი ყრმანი იქსნენი, რაჟამს-იგი შეაცურე, საკუმილით ღალადღებეს: აკურთხევედით დღეს საქმენი უფლისანი უფალსა.

სოფლისა დიდებამ და საშუებელი შეურაცხ-ჰყავ, მკნეო, ღუაწლისა მძლეო, და შეიყუარე შენ ქრისტე და აწ მისთანა მკვდრ ხარ, მეოხ გვეყავ, რომელნი გვედრებით, სანატრელო.

გაქუნდა საჭურველად ჯუარი ქრისტესი, მტკიცე სასობა და სიყუარული, და სარწმუნოებითა მით განსძლიერდი და კმა-ჰყავ: აკურთხევდით ღმერთსა საქმენი მისნი.

ხრიდეს თავთა გულის წყრომით ღმრთის მბრძოლნი იგი აბოხსოვს და ეტყოდეს მსაჯულსა: მოკალ განდგომილი იგი და შემარხუენებელი მუჰმედ მოციქულისა.

განჰბრწყინდი შენ სულითა, მკნეო, აღანთენ სანთელნი და ჰგალობდი, ვითარცა შემწირველი, საკუერთხთა უბიწოთა მღლევი მგალობელი და თავსა თვსსა სიხარულით მოგზაურ ექმენ.

ღმრთისმშობლისა

მსხუერპლად საზეპუროდ შეიწირა წმიდაა აბო, სიყუარულისათჳს ძისა შენისა, ქალწულო მარიამ, მისითა მეოხებითა სატანისა მახეთაგან დაიფარენ ქუეყანა ივერიისა.

სხუა გლობა

გრივოლ ხანძთელოსა

ძლისპირი: შენ, მხოლოსა, დამბადებელსა ყოველთასა გლობა სულიერი გილადადეს ყრმათა: ყოველნი საქმენი უფალსა უგალობდით და ამალელებით მას უკუნისამდე.

ნათელათჳს: იორდანესა, ვითარცა უზეშთაესსა ყოველთა მდინარეთასა – მაქებელ ვექმნეთ, რამეთუ განწმიდა დღეს სულმან წმიდამან და ემბაზ ექმნა საღმრთოთა კორცთა ქრისტესთა.

დაჰბადე ქრისტე ადამ ხატად ბრწყინვალედ, ხოლო მაცთურმან აცთუნა და დააბნელა, არამედ მოხვედ და კუალად ბრწყინვალე ჰყავ ნათლისღებითა და მაცთური დააბნელე.

აბოხსოვს: შიში უღმრთოთა განაგდეს მორწმუნეთა და სურვილით ამბორს უყოფდეს უბიწოსა მარტულსა, რა იხილეს აღსრულებული ქრისტესითჳს კეთილითა აღსარებითა.

გამოჩნდა ზეცით ვარსკულავი მოტყინარს ღამესა ბნელსა მნათობი მზეებერ ბრწყინვალს გუამსა მას ზედა ქრისტესს მოწმისასა. პატივად ღუაწლთა აბო მკნედ მოღუაწისათა.

შეკრიბნეს ძუალნი ახოვნისა ჰაბოხსნი და შთაყარნეს დიდსა მას მდინარესა მტკუარასა, ხოლო იგინი ბრწყინვიდეს წყალთა შინა, ვითარცა მთიებნი ყოვლად მნათობიერნი.

ღმრთისმშობლისა

შენ მიერ ჩუენთჳს კორცშემოსილმან ღმერთმან, შენ, წმიდა და ყოვლად უბიწო, ყოვლისა ნათესავისა ჩუენისა საღმრთო შუამდგომელ გამოგაჩინა, ქალწულო, ამისთჳს მორწმუნენი კმამალად გიგალობთ შენ.

გლობა 9, აღიდებდითსა

იოანე ქონქოზისძისა

ძლისპირი: ყოველნი ტომნი ქუეყანისანი იხარებენ დღეს სულითა და დღესასწაულობენ გუნდნი ზეცისა უსხეულოთანი დიდებით მუცლად-ღებასა ყოვლად უბიწოხსასა და იტყვან: გიხაროდენ მარადის, ქალწულო მარიამ, სასუფეველსა.

აღმოცენებით აღმოჰხვედ ძირთაგან იესუსთა სიწმიდით, ხოლო დღეს იორდანეს ძლევეთ შეჰმუსრე თავი ვეშაპისა და აღმოჰხვედ მიერ, ვითარცა ლომი წერილისაებრ, რომელსა გაქუს მთავრობა ნათესავთა, რომელთა ემსგავსე განკაცებითა.

ქრისტესს აღთქმულთა საშუებელთა სიკუდილი სიხარულით შეიწყნარე და მიხვედ მისთანა სუფევად, ვითარცა ზიარი ვნებათა მისთა, მოწამეო. ჭეშმარიტად გვაუწყებს ღირსებასა შენსა ნათელი იგი ზეცისა, პატივად შენდა მოსრული.

აღვიარებ იესო, უძღურებასა ჩემსა, რამეთუ უღირს ვართ შეწყნარებად შენდა, ღმრთისა სიბრძნეო, არამედ სიტყვთა განდევნე წყლულებად გულისა და მაქებელად მიჩინე დღეს, საუფლოსა კრებასა და მოწამისა აბოხს დღესასწაულსა.

სურვილითა შენითა აღძრულ არს გონება ჩუენი, მოწამეო, ამისთჳს შეიწირე კინი ესე ძღუენი, რომელი მსგავსად ძალისა ჩუენისა მოგურთუამს: მოგურტევე კანდიერება და გუთხოვე დღეს ქრისტესგან გამოცხნა, რომელნი გლობით ღირსად გადიდებთ.

ღმრთისმშობლისა

ნუ შეურაცხ-ჰყოფ ერსა შენსა გლახაკსა და დაწუნებულსა, არამედ შემწე ეყავნ მარჯუენად შენი, ძლიერი და მაღალი, შობილო ქალწულისაგან, და მიკსნენ ჩუენ მონებისაგან მტერთა ჩუენტა, და ძლევაჲ მოჰმადლე ერსა ჩუენსა.

სხუად გალობად

სტეფანე სანანოისძისაჲ

ძლისპირი: შობად შენი უხრწნელ არს ქალწულო, ღმერთი მუცლით შენით გამოვიდა განხორციელებული, კაცთა შორის იქცეოდა, ამისთვისცა ჩუენ შენ, ღმრთისმშობელო, მარადის ყოველნი გადიდებთ.

დავითისა კმასა ღაღადებდი, აბო, და ნეტარისა მის ავაზაკისა თანა ჰკმობდი ძლიერად: „მომიკსენე, მკსნელო, სასუფეველსა!“ აწ მეოხ გუეყავ მგალობელთა შენთა.

რაჟამს მოვიდეს ტკბილი იგი მსაჯული და დაჯდეს საყდართა სუფევისა მისისათა, მოწამეო, მაშინ ევედრე მას, ჩუენ მგალობელთათჳს შენდობად ბრალთა.

უღირსი გალობად ჩუენი შეიწირე, ნეტარო, და ნუ მოიკსენებ ძურსა ჩუენსა, არამედ განანათლე გუელნი შემსხმელთა შენთანი და ცოდვათა წყუდიადი განხადე მგალობელთაგან შენთა.

ღმრთისმშობლისა

წინაშე ძისა შენისა, ქალწულო, ჰღაღადებს სისხლი წმიდისა აბოჲსი. შეისმინე ოხად მისი და შემოგუკრიბენ მამულნი განბნეულნი, და უჩინე მზღუარი, ყოველთა კაცთაგან უსარჩლელი.

სხუად გალობად

გრიგოლ ხანძთელიისაჲ

ძლისპირი: ესადა, მხიარულ-იყავ, ქალწულმან მუცლად-ილო, და შვა ძმ დაუსაბამოჲ ევმანუელ, ღმერთი და კაცი, აღმოსავალ სახელი მისი. მას ვადიდებდეთ, და რომელმან შვა იგი, ვნატრიდეთ.

ნათელათჳს: რომელმან შეკრიბნა წყალნი შესაკრებელსა მას ერთსა საღმრთოთა ბრძანებითა და დაადგინა ვითა თხიერთა უფსკრულისა მათ საუნჯეთა – ღმრთისა სიტყუამან – წყლითა ნათელ-სცა წინამორბედმან.

დაუსაბამოჲსა მზისა ნათლისა ნათლისღებითა დამდაბლებულ არიან და დაბნელებულ უკუნისამდე მავნებელნი სულნი ბოროტნი, და მზეებრ ნათობენ ნათელღებულნი ადამეანნი.

აბოჲსთჳს: ზეგარდამო წოდებული სარწმუნოჲ ქრისტჳს მოწამჳს, სანთელი მოტყინარჳს, ნეტარი აბოჲ დაფარეს აქა სხეულითა ისმაიტელთა, ხოლო ქრისტჳს მიერ ნათობს სულითა სასუფეველსა.

უვარის-ყოფელნი შენნი და მომსრველნი მართალთანი, სიცრუვისა მოქმედნი და ურწმუნონი ისმაიტელნი, ჰ, ქრისტე, მისცენ მწარესა მას საუკუნესა სატანჯუელსა დაუსრულებელსა.

უძლეველო მოწამეო, სრბად კეთილად აღასრულენ და აწ მკუდრ ხარ ნათელსა გამოუთქმელსა: ევედრე ღმერთსა, რაჲთა დაამკუნეს მტერნი ჩუენნი მცბიერნი, და ძლევაჲ მოსცეს საზებუროსა ერსა ჩუენსა.

ღმრთისმშობლისა

შენ სასანთლედ ბრწყინუალედ წინამწარმეტყუელმან წინათ გიხილა, ყოვლადუბიწო, მქონებელი ქრისტჳს, გონიერისა მის სანთლისა, რომლისა მიერ განვნათლდით ჩუენ სიბნელესა შინა ვნებათასა მდებარენი, ამისთვის განატრით შენ, ღმრთისმშობელო, მარადის ქალწულო.

განმანათლებელი, კმა 1 წმიდისა

სისხლითა წამებისადათა... (იხ. სადღესასწაულოში)

აქებდითსა ზედა დასდებელნი. მუხლი 6

იოანე ქონქოზისძისაჲ

მოვედით ღღეს, მორწმუნენო, იხილეთ მენელსაცხებლჳს, რომელმან შეწირა თავი თჳსი მსხუერპლად, მისთვის რომელმან ივნო ჩუენთვის და სისხლთა დათხევითა

სულნელყო ეკლესიამ უფროდს ყოველთა ნელსაცხებელთა, და აწ ევედრების ყოველთა მეუფესა, ღმერთსა ჩუენსა, სულთა ჩუენთა კსნისათუს ყოვლისაგან განსაცდელისა.

ადგილი იგი სამსხუერპლოდ, რომელსა ზედა დაიწვა ყოვლად წმიდად გუამი შენი, ნეტარო, დიდებო მოწამეთაო, ემსგავსა საკურთხეველსა წმიდისა აპრონისასა, ზევით ცეცხლისა დადგრომითა, განგრძობილად, ღირსო, ნათლითა ბრწყინვალითა, ჰხედვიდეს რაჲ ურწმუნოთა დაუკვირდა და მორწმუნენი იხარებდეს ღუაწლთა მათ შენტა საღმრთოთა ქებითა.

თქმული გრიგოლ ხანძთელისა:

რაჟამს მიუპყრა მოწამემან ქრისტმსმან, ღუაწლისა მძლემან მახულსა ქედი თუსი ქრისტმსთუს, მას ჟამსა კმა-ყვეს მაღლით უკორცოთა: აღმოვედ ჩუენთანა, გიწესს უფალი და იხარებდი წინაშე მისსა, ხოლო მან შეჰვედრა რაჲ სული უფალსა, ზეცისა გუნდნი წინა უძლოდეს მას სიხარულით. აღიყვანეს გალობითა ზეცად და მამად აბრაჰამ მიეგებოდდა და შეიწყნარა წიაღთა თუსთა.

რომელთა მოგაკლეს უმშჯავროდ, ნეტარო აბო, დაესაჯა მათ სასჯელი საუკუნოდ ჯოჯოხეთი და ბნელი იგი გარესკნელისაჲ, ხოლო შენ ბრწყინავ წინაშე ღმრთისა, ნათელსა შინა უკუნისამდე. და რაჟამს მოვიდეს მსაჯული სახიერი და დაჯდეს განკითხვად საყდართა სუფევისა თუსისათა, მაშინ მეოხ გუეყავ, ახოვანო, წინაშე ღმრთისა.

2 მუხლი ანტონ კათალიკოსისა (იხ. საღმრთოწაულოში)

დიდებაჲ მამასა და ძესა და წმიდასა სულსა.

ვითარცა წინაპარნი ჩუენნი მიისწრაფდეს ადგილსა მას, სადაცა დაწუეს გუამი შენი, ნეტარო აბო, ეგრეთვე აწ ტაძრად შენდა მყის სრბად მოვიწვევით: მაღლის მიცემად ღმრთისა, თაყუანისცემად ჯუარისა მის წმიდისა და ამბორისყოფად ყოვლად პატიოსნისა ხატისა შენისა, ხოლო შენ ძალითა ქრისტმსითა დაიფარე ქუეყანაჲ ივერიისაჲ წვალებისაგან და სჯულისაგან უცხოჲსა, და მკვდრნი მისნი ყოვლისაგან ძურისხილვისა.

აწდა, დღესასწაულისა

დიდებაჲ მაღალი გრძლად და განტეგებაჲ.

ლიტურდიასა ზედა

მომიკსენენი: კანონისაგან დღესასწაულისა, გალობაჲ I – მუხლი 4; და წმიდისა გალობაჲ VI – მუკლი 4.

წარდგომა, კმაჲ 7 იხარებდეს მართალი უფლისა მიმართ და ესვიდეს მას.

მუხლი: შეისმინე, ღმერთო, კმისა ჩემისაჲ.

სამოციქულო II ტიმოთესი: თავი II, მუკლი 1 – შულო ტიმოთე განსძლიერდი მაღლითა... დასასრული, მუკლი 11 – დიდებასა თანა საუკუნესა.

ალილუია, კმაჲ 4. მართალი ვითარცა ფინიკი აღეყავდეს, და ვითარცა ნაძუ ლიბანისა განმრავლდეს. მუკლი: დანერგულნი სახლსა შინა უფლისასა

სახარებაჲ იოანესი, თავი 15, მუხლი 17 – ჰრქუა უფალმან თუსთა მოწაფეთა, ამას გამკნებთ თქუნენ.. დასასრული, თავი 16, მუხლი 3, მსხუერპლი შესწირა ღმრთისა...

განიცადე: საკსენებელად საუკუნოდ...

მიქაელ მოღრეკილის კრებულიდან გამოკრება და შეადგინა:

მელავითნე თინათინ მჭედლიშვილმა